

Leni Saris

Weerzien met Vincie

Leni Saris

Weerzien met Vincie

Tweede druk in deze uitvoering 2004

Oorspronkelijke editie *Spreek eens met Vincie*, 1980

Oorspronkelijke editie *Vincies tweede wereld*, 1981

Oorspronkelijke editie *Weerzien met Vincie*, 1981

NUR 344

ISBN 90.205.2375.9

Copyright © 1996, 2004 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Reint de Jonge

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder .voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

De eerste lentedag zette, na een druilerige, regenachtige winter, in met een lieflijk zonnetje.

Vincie Lieversen fietste langzaam, genietend van het stralende weer, naar huis. Balancerend op haar fiets voerde ze de eenden in het park de rest van haar lunch. Op haar stuur geleund bleef ze kijken naar het drukke gekwetter en het gesnap naar korstjes brood.

„Ben je een ‘sur place’ aan ‘t uitvoeren, zus?” grinnikte een voorbijlopende, sportieve jongen, die naar zijn uiterlijk te oordelen een stevig uur jogging achter de rug had en kennelijk ook in wielrennen geïnteresseerd was. Hij rekende er zo hoopvol op dat ze niet wist wat hij bedoelde dat Vincie in de lach schoot.

„Nee hoor,” riep ze. „Want ik balanceer met m’n voeten op de grond.”

„Hà... ze weet wat ik bedoel.” De jogger grinnikte en liep door. Vincie reed weg. Ze liet haar fiets niet meer onbeheerd want na twee gestolen exemplaren in een half jaar tijd, hield ze haar stalen ros maar liever onder voortdurende controle. Ze reed langs de andere dieren in het park. Voor ze met Michael Kingston verloofd raakte, had ze bij een dierenarts gewerkt maar de voorkeur van de stage lopende assistent-dierenarts voor Vincie was bij de andere meisjes niet zo goed gevallen. Bovendien vonden ze Vincie af en toe nogal wonderlijk en Vincie gaf er de brui aan. Ze vertrok naar Engeland waar ze Michael Kingston leerde kennen. Hij was bij de filmbusiness betrokken en regisseerde en schreef, hoewel helemaal duidelijk waren zijn veelomvattende bezigheden Vincie tot nu toe niet geworden. Dat was geen wonder. De bedoeling was geweest dat Michael na enkele maanden, hoogstens een half jaar, terug zou komen naar Holland om met Vincie te trouwen, waarna ze gezamenlijk naar zijn thuisland Australië zouden vertrekken. Zoals het gewoonlijk gaat met mensen die bij de showbusiness zijn betrokken, liep het filmproject uit. Er waren al vanaf het begin moeilijkheden geweest. De maanden tussen het afsluiten van het lopende project en de besprekingen voor de volgende film, die in Australië zou worden opgenomen, zouden door Michael gebruikt worden om naar Holland te reizen, met Vincie te trouwen en daarna met haar naar Australië te reizen. Dat zou dan heel goed uitkomen, omdat de volgende film een zuiver Australisch project was waarvoor de besprekingen op het hoofdkantoor in Canberra gevoerd zouden worden, wat voor Australische begrippen dicht

bij huis was. Helaas waren door het uitlopen van de film waaraan gewerkt werd, de tussenliggende maanden totaal verschrompeld en kon Michael niet komen. Hij schreef tamelijk wanhopige brieven. Vincie was eerst verdrietig, maar ze probeerde begrip op te brengen. Na nog enkele mislukte pogingen om de zaak te regelen, raakte ze geïrriteerd en de toon van haar brieven werd er ten slotte niet gezelliger op. De zes maanden waren er intussen tien geworden en Vincie had haar oude beroep bij dierenarts Van Dulk weer opgenomen. Ze had het er nu wel naar haar zin, omdat er van de kleine, oude ploeg niemand meer was en met de nieuwe meisjes kon ze wel goed opschieten.

Vincie had het natuurlijk heel moeilijk met het wegblijven van Michael, vooral omdat iedereen er zich mee ging bemoeien en ongevraagd raad en commentaar leverde. Dat commentaar was meestal tamelijk hatelijk en insinuerend en Vincie kon er langzamerhand niet meer tegen. Ze werd ongedurig en nerveus en ging aan Michael en haar eigen gevoelens twijfelen. Ze kroop weer steeds dieper weg in zichzelf, zoals vroeger. Uitspreken deed ze niets.

De stevige schakel tussen de nu hoogbejaarde Hazel Graham, die door Vincie volgens haar toch wat ijverzuchtige familie aanbeden werd, en Michael Kingston, was hun familieband. Michael was de kleinzoon van Hazel Grahams zuster in Australië. Met Hazel praatte Vincie wel.

„Ieder vrij ogenblik dat lang genoeg is om uit te wijken naar Eastbourne, verdwijnt ze,“ had Vincie’s moeder verdrietig tegen haar man gezegd. „Ik begrijp het wel, omdat het nu eenmaal zo is gegroeid, na die geschiedenis met Kenneth Graham. Vincie is meer van haar dan van ons. Ik weet dat we daar nooit tussen kunnen komen, ik zou het niet eens willen, maar toch... het doet wel pijn!“

Hazel Graham was ver in de negentig nu en zo broos en doorschijnend als een van haar kostbare Chinese porseleinen kopjes, waaruit ze iedere middag heel gracieus haar thee dronk. Ze had koppig geweigerd haar geliefde huisje in Eastbourne te verlaten waar ze met haar man en Kenneth had gewoond. Vincie, langzamerhand net zo vertrouwd met Eastbourne als met haar eigen stad, had ervoor gezorgd dat tante Hazel minstens een vertrouwde hulp kreeg, die ook oplette of alles met haar in orde bleef. Bij haar laatste bezoek aan Hazel had Vincie niet willen vertellen dat ze langzamerhand het gevoel kreeg dat Michael en zij steeds meer van elkaar vervreemd raakten maar Hazel had het gevoeld

en het ook gezegd. „Je hoeft me niet te ontzien, Vincie,” had ze glimlachend getroost. „Ik kan er wel tegen. Tussen jullie was alles zo goed.”

„Ja, maar de afstand is zo oneindig groot en hij zegt niet écht veel, praat niet écht over zijn werk, ik weet nauwelijks wat er om gaat en wat hij voor die filmindustrie betekent. Ik weet alleen dat hij zegt: Ik heb het zo druk, ik kan er niet eens even tussenuit... Dat zal dan wel altijd zo blijven. Waar kom ik er dan nog eens aan te pas als het nu al zo chaotisch gaat? Ik heb er zo weinig aan als Michael steeds maar herhaalt dat hij toch zoveel van me houdt. Hij begrijpt eenvoudig niets van me, niets... Ik heb eens gedacht dat het wel zo was... toen hij van u te weten kwam, wat de aanleiding was van onze vaste band! Kenneth... Maar Michael was toen zo blij... dat hij alles wel had willen aanvaarden om mij terug te krijgen.”

„Ik geloof niet dat het zo is,” had Hazel zachtjes gezegd. „Maar ik kan me voorstellen dat je bitter wordt. Laat nou niet alles wat zo goed was, overwoekeren door onkruid, heb nog wat geduld, Vincie...”

Vincie had het beloofd maar haar geduld werd ook daarna zo op de proef gesteld dat ze er na aan toe was te schrijven: Michael, het hoeft niet meer, het was een grote vergissing. Er ligt letterlijk en figuurlijk een wereld tussen ons.

Ze had die brief wel geschreven maar 'm toch weer verscheurd. Ze wachtte maar weer...

Vincie kwam tegelijk met haar broertje thuis. Edje, de nakomer, was dol op zijn veel oudere zuster en Carola, de moeder van de twee zo verschillende kinderen, had soms het gevoel dat zijzelf er niet echt bij hoorde. Vader Pierre nam het gemakkelijker op maar zei evenmin dat het onzin was, integendeel. Vincie had als kind met haar moeder in een klein dorp gewoond, toen haar ouders waren gescheiden. Ze had erg onder die scheiding geleden en Vincie had er het hare toe bijgedragen om de breuk te lijmen. Dat was gelukt en succesvol waar het de verhouding tussen Carola en Pierre betrof, maar volgens Carola gaven de kinderen zonder dit te willen aan dat er scherven waren gelijmd. Door het grote leeftijdsverschil tussen Vincie en haar broertje waren er geen kibbelpartijen, Vincie speelde niet de baas en was jong genoeg om heerlijk met Edje te dollen en met hem op te trekken, omdat ze zoveel van de jongen hield. Carola vond dat natuurlijk wel prettig maar soms, als Edje onbevangen voor zijn zus partij koos en liever met

haar wilde spelletjes deed, hinderde het moeder Carola toch. Ze had ook weinig begrepen van Vincie's paranormale begaafdheid, het trouwens altijd nogal griezelig gevonden, ofschoon Vincie er zeker niet mee te koop liep en er zelf niet onverdeeld gelukkig mee was. Vincie was nu eenmaal niet meer de ondeugende kleine duvel uit de dorpsjaren. Als Carola daar weleens over vertelde tegen Pierre, keek hij nog steeds een beetje moeilijk, zoals zij het omschreef. Gekwetst bijna, omdat het een stuk van Vincie's jeugd was waarvan hij niets wist en het was juist zo'n geweldig belangrijk stuk geweest... er was toen zoveel gebeurd.

„Laat je fiets maar staan, ik zet 'm wel in de schuur!“ riep Ed met een zwaai naar zijn zus. „Ik zal je straks eens wat laten zien! Ik heb me toch een paar postzegels gerolen... te gááf, jôh! Echt onwijs gaaf!“

„Geruild, schat!“ zei Vincie zachtmoedig, over de rest viel ze niet. Broer Ed was juist hevig bezig zich te bekwamen in de turbotaal, wat Vincie uiteraard geen moeite bezorgde maar waarbij zijn moeder altijd iets wazigs kreeg, alsof iemand plotseling in een taal tegen haar was gaan praten die ze niet goed verstond, maar dat niet wilde toegeven.

„Hallo, mam!“ Vincie liep naar de serre, waar haar moeder zich als een poes zat te zonnen. „Heb je thee? O, verse... goed zo! Jij ook nog een kopje?“

„Ja, graag, dag Vincie! Er zijn vier brieven voor je, op het kleine tafeltje. Van oma, Shireen, Nicky en Michael... het kan niet op, zeg!“

Vincie ging met de thee, een rol kaakjes en de brieven tegenover haar moeder zitten.“

„Niet de hele rol opeten, Vin, ik ken je!“ waarschuwde Carola.

„Nee. Leuk, al die brieven. Ik lees ze straks wel op m'n gemak... anders wordt m'n thee koud!“ Ze stopte de brieven achteloos in haar uitpuilende tas.

„Nou, je bent ook niet erg benieuwd!“ mompelde Carola.

„Ik houd jou nu gezelschap, goed toch?“ Vincie haalde de schouders op.

„Ik lees heus straks wel hoe druk Michael het heeft en dat hij helaas nog steeds geen tijd kan vinden om ondergetekende op te zoeken. Het is ook niet naast de deur... drieëntwintig uur vliegen minstens, want ik weet niet waar hij precies uithangt. Overigens... het zal jullie een zorg zijn of het wel of niet doorgaat, liefst niet, jullie zien Australië immers helemaal niet zitten... of wel soms?“

„Hè Vincie, wat kun je toch ruw uit de hoek komen!” Carola bloosde omdat Vincie, zoals zo vaak het geval was, haarscherp zei wat degene die met haar in gesprek was, dacht. Dat was vaak heel frustrerend, zoals nu.

„Ik vind het naar dat je straks weggaat maar dat wil nog niet zeggen, dat ik het leuk zou vinden wanneer het tussen jou en Michael uiteindelijk niets zou worden,” zei Carola, eerst nog zachtmoedig om er dan vinnig aan toe te voegen: „En zit me niet zo spottend aan te staren alsof jij de wijsheid hebt gepacht.”

De geheimzinnige, grote blauwe ogen van Vincie konden haar vreselijk nerveus maken, wanneer ze keek zoals nu.

Maak me niets wijs... ik wéét het immers! zeiden die ogen.

Vincie bleef consequent van de brieven af tot ze, na het eten, naar haar kamer trok.

„Vertel je ons straks even hoe Nicky en Roy het maken?” riep haar moeder haar na. Het klonk niet echt hartelijk.

„Ik zal eraan denken,” gaf Vincie kortaf terug, ze vond de belangstelling van haar moeder meestal indringend en verdacht lijkend op nieuwsgierigheid. Een enkele keer zei ze weleens als het haar teveel werd: „Mama, ik ben kleine Vincie niet meer!” Maar dan keek mama heel erg gekwetst want ze had toch niets verkeerd gezegd! Toch wilde Vincie thuis blijven wonen omdat het natuurlijk erg genoeg was dat ze binnenkort naar Australië zou vertrekken, afschoon... Vincie zuchtte, dat binnenkort zag ze niet meer zitten en als het zo doorging, begon ze aan Australië te twijfelen. Het was grijpen naar een zeepbel... zo zag ze het langzamerhand. Omdat ze bijna zeker wist dat ze geen zin meer zou hebben om de andere brieven de nodige aandacht te geven na de brief van Michael, begon ze met oma's brief. Die bevatte gelukkig geen schokkende ervaringen. Oma had het nog steeds bijzonder naar haar zin in het rustige dorp, met haar mooie huis, haar tuin en verdere liefhebberijen. Als P.S. schreef oma onder aan de brief: *De bloeiende struiken die zich wuivend over Kenneths graf buigen zijn ieder jaar weer zo mooi. Ik ga er soms heen, alles is zoals altijd keurig in orde. Ons dorp blijft het, gelukkig, als een eeuwigdurende ereschuld zien.* De brief van Nicky en Roy plus foto van twee donkerbruin gebrande slanke mensen, kwam uit Tahiti. Het kleine hondje Ukkie mocht dan wat jaren betreft zeker geen Ukkie meer zijn, ze zag er nog altijd prima uit en het reizen had een goede invloed op haar.

Shireen, die inmiddels naam had gemaakt als jazz-zangeres, schreef een heel lieve, enthousiaste brief. Binnenkort, als ze in de

buurt kwam, wilde ze een bezoek aan haar oude vriendin brengen om eens gezellig bij te praten. Daar verheugde Vincie zich op want met Shireen, vroeger in de wandeling Troeltje genoemd, had ze verrukkelijke tijden doorgebracht, samen kattenkwaad uithalend in het dorp, samen rolschaatsend door de trouwzaal in het Raadhuis terwijl oom Roy in zijn functie van burgemeester bezig was een huwelijk te sluiten. Vincie had hem voor de eerste keer werkelijk woedend gezien, aan de tweede keer had ze bijzonder onaangename herinneringen. Toen had Nicky moeten bemiddelen. Langzaam opende Vincie de brief van Michael. Vincie's ogen vlogen over de regels. Het was weer het oude liedje. Nog steeds tobben met het weer, met 1001 dingen die fout kunnen gaan zoals ziekte van de hoofdrolspeler, de cameraman gebeten door een slang... enfin, ga zo nog maar even door. Het eindigde met:

Ik word er zelf wanhopig van! Vincie, kun je niet hierheen komen? Wil je het proberen? Het wordt langzamerhand echt te gek en ik houd zoveel van je!

Met een diepe zucht legde ze de brief weg en sloot haar ogen. Ze wist op dat ogenblik niet wat haar bewoog: woede, wanhoop of allebei.

Vincie's moeder keek met bestudeerde onverschilligheid van haar boek op toen haar dochter de kamer binnenkwam maar haar vader maakte er geen geheim van dat hij geïnteresseerd was.

„Ik hoorde dat je post hebt van Michael. Is de film klaar?” vroeg hij ronduit.

„Nee, ze zijn wel in de eindfase.” Vincie haalde de schouders op. „Verder zit Michael nog steeds in tijdnood en heeft hij me nu gevraagd dan in vredesnaam maar naar Australië te reizen en daar te trouwen.”

„Wel...” Pierre zei een heel onparlementair woord, sloeg met zijn hand op de zijleuning van zijn stoel en werd werkelijk spierwit van woede.

„Ik begrijp niet, Vincie, hoe hij dat durft voor te stellen, nadat je nu al maandenlang niet anders leest in zijn vele brieven dan: Ik heb geen tijd, het spijt me, maar ik heb geen tijd. Nou, dan wordt het nu eens tijd om tijd te maken en anders zet je maar een streep onder de geschiedenis. Een ding weet ik zeker: Jij gaat niet op de bonnefooi naar Australië.”

Vincie glimlachte. Heel vaag, maar het was toch een glimlach en haar wonderlijke blauwe ogen gleden naar haar moeder: „En wat zegt mama ervan? Ik kan je precies vertellen, lieve schat dat

je inwendig een heel gamma van boze woorden en wensen aan Michaels adres zit te verzamelen. Zo moeilijk is het niet om dat te weten als ik je aankijk. Kalm maar, allebei, Vincie is beslist niet van plan haar koffers meteen te pakken en naar Australië te reizen. Ik zou dat wat de reis betreft best aandurven, dat is de moeilijkheid niet. Ik kan me een heleboel voorstellen en ik ben best geduldig geweest maar langzamerhand ga ik me afvragen..." Haar stem stierf weg en er stonden opeens tranen in haar ogen.

"Wat vraag je je af, kindje?" Pierre trok haar naar zich toe. „Ga maar niet meteen in de verdediging. Ik weet heus wel dat ik niets kwaads over Michael moet zeggen en ik weet ook dat hij een prima jongeman is, maar hij is nou toch wel verkeerd bezig en dat is mijn eerlijke mening."

"Maar hij kan toch ook niet halverwege weglopen," snikte Vincie. „Dat zou ik ook niet waarderen. Het is alleen... ik weet niet meer waaraan ik toe ben. Waarom moet hij nou meteen weer naar een nieuwe bespreking? Als dan alles belangrijker is weet ik het niet meer... werkelijk niet!"

"Ik vind het al erg genoeg dat je naar Australië gaat," zei Carola en haar stem beefde van woede. „Maar moet je dan ook nog achter hem aanreizen omdat hij al maandenlang geen tijd heeft? Het mag dan jouw zaak zijn, maar niet helemaal omdat ik het, evenmin als papa, ermee eens ben dat je alleen naar Australië reist. Ik vind dat een heel vreemde oplossing, die Michael je voorstelt... Dat kan hij toch niet menen! Denk alsjeblieft goed na voor je besluiten neemt. Je moet wel heel zeker van jezelf en van Michael zijn. Ik geloof dat je momenteel heel erg onzeker bent geworden en dat vind ik niet vreemd. Zeg nou maar niets meer en denk erover na."

Carola stond op en sloeg haar armen om Vincie heen. „Ik begrijp je niet altijd, lieve schat, maar je bent zo kostbaar voor ons... we willen alleen het beste voor je en we zeggen helemaal niet dat Michael niet goed is, maar laat 'm dan in vredesnaam kleur bekennen. Dat wilde ik alleen maar zeggen en ik denk dat papa het ook zo ziet..."

"Dat weet ik," zei Vincie. Bij de deur draaide ze zich nog even om. De schitterende blauwe ogen zagen er, als Vincie verdrietig was, vreemd mistig grijs uit. Ze was nu heel erg triest. „Ik wil niet dat Michael denkt dat jullie op de een of andere manier stoken om me hier te houden, dat is ook niet zo. Denk je dat ik jullie en Ed niet zal missen als... als ik wegga? Ik vind dat ik heel wat inlever als ik wegga... zo ver als maar enigszins mogelijk is, maar het moet

niet zó gaan. Nee, zo gaat het niet!”

De brief aan Michael, diezelfde avond nog geschreven, was niet lang en het was ook geen klaaglied, maar Vincie schreef zoals ze het voelde:

Lieve Michael, hoeveel ik ook van je houd... ik weet niet of ik hield moet zeggen, maar op deze manier zie ik langzaam alles afbrokkelen wat we toch altijd nog vrij moeizaam hebben opgebouwd, in de korte tijd dat je in Engeland en Nederland bent geweest. Australië is voor mij natuurlijk een enorme stap, want ik kom niet op vakantie, het is voorgoed en ik zal zeker enorme aanpassingsmoeilijkheden krijgen, dat wéét ik gewoonweg. Van jou krijg ik nu al tien maanden brieven met uitstel, met geen tijd, maar de verzekering dat je van me houdt. Voor mij betekent houden van toch iets anders. Hoeveel pijn het me ook doet, ik denk dat het op deze manier niet verder kan gaan. Jouw werk verslindt je en zal dat waarschijnlijk blijven doen. Aan een eigen leven kom je niet meer toe en daar hoor ik thuis, bij de snippertjes en dat wil ik niet. Er is natuurlijk ook geen sprake van zomaar in mijn eentje naar Australië reizen en dan maar zien hoe het uitpakt. Daar trouwen, zeker ook weer gehaast, tussen twee besprekingen in. Met niemand van mijn familie erbij? Besef je eigenlijk wel waar je mee bezig bent? Ik begrijp het heel goed en ik ga zo niet door. Als je dan heus nooit behoorlijk tijd voor mij en voor je privé-leven hebt, dan moeten we maar, onafhankelijk van elkaar, proberen ons leven op te bouwen want het gaat zo niet meer. Ik kan hier niet meer tegen. Ik loop hier al maandenlang over te piekeren, dus een overhaast besluit is het zeker niet. Ik ben ook niet boos maar wel teleurgesteld. De grootste boosdoener is de enorme afstand, dat begrijp ik wel maar nu ik je brief kreeg met het voorstel om bij hernieuwd gebrek aan tijd van jouw kant, dan maar in het vliegtuig te stappen om naar Australië te reizen, wist ik heel beslist dat het zo niet verder kan gaan.

Heb je ook niet het gevoel dat we steeds meer van elkaar vervreemden? Want brieven die niets anders geven dan Ik houd van je zeggen me ten slotte niets meer. Ik wens je zoveel succes en geluk, lieve Michael, maar het is echt beter voor je om vrij te zijn.

Vincie.

Ze las de brief vluchtig over en vond het zo goed. Ze wilde er niets meer aan veranderen. Als ze werkelijk alles ging zeggen wat ze dacht, hoe veronachtzaamd ze zich had gevoeld en hoe ze twijfelde, dan werden het alleen maar even zoveel redenen om het vuurtje van beide zijden nog harder op te stoken. Verwijten hadden ook geen enkele zin en aan een afscheid met bittere verwijten

naar beide zijden had Vincie al helemaal geen behoefte. Het deed ontzettend pijn maar als je je zo verdrietig voelde, steeds maar met de zeurende pijn rondliep dat er eigenlijk helemaal geen band meer was. Wat had ze aan die haastig in de nacht gepende brieven met de noodzakelijkste opmerkingen en Ik houd van je, maar ik ben doodmoe... even in haast deze brief...? Daardoor was langzamerhand alle blijdschap en geluk afgebrokkeld, ze maakte immers geen deel meer uit van het leven van die man daar ver weg. Ze voelde zich als een drenkeling, die de wal niet meer kan bereiken maar afdrijft en ten slotte naar beneden gezogen wordt. „Ik ga even een brief naar de post brengen,” meldde Vincie. Ze zag de vragende gezichten en had opeens een vreemd medelijden met haar ouders, die niets durfden vragen terwijl het voor hen toch ook moeilijk was. Ze deden zo roerend hun best om haar niet lastig te vallen, niet te lijken op bemoeizuchtige ouders maar het was nogal wat, als je zo in angst zat. Ze wisten toch maar niet of ze ten slotte niet had besloten om toch naar Australië te vertrekken... hun enige dochter.

Ze kwam de kamer binnen, leunde tegen de deur en zei zacht: „Ik begrijp het wel maar maak je geen zorgen voor de tijd. De toestand is gewoon niet zo dat ik blij en vol vertrouwen zomaar naar Australië vlieg, gewoonweg omdat ik erin geloof, dat doe ik namelijk niet meer. Ik houd van Michael, dat staat vast, alleen... zo kan het niet langer, dat is voor ons allebei verkeerd. Ik geloof niet dat mijn brief echt een ultimatum is... of ja, misschien toch... of hij wordt wakker geschud of hij voelt zich van een last bevrijd. Een van ons moest de knoop doorhakken. Ik dus, vandaar deze brief. Ik vind het niet fair jullie dat niet even te laten weten want het is net zo goed belangrijk voor jullie. Ik schuif jullie zomaar niet opzij...”

„Tja... ik wil er niet te veel over zeggen, Vin,” zei haar vader. Hij keek even waarschuwend naar zijn vrouw, die vaak met haar goedbedoelde maar snelle en felle opmerkingen meer kwaad dan goed bereikte. Gelukkig begreep ze hem en zweeg. „Ik denk dat zijn voorstel aan jou naar Australië te reizen en daar te trouwen verhelderend was voor jou. Je hebt Michael zo lang niet gezien, je voelt je van elkaar vervreemd en dan stap jij daar uit het vliegtuig na een eindeloze reis en dan? Je kent niemand. Michael nauwelijks, als hij er al kan zijn. Dan trouw je daar, alleen... want er is geen familielid van je. Een reis naar Australië is me nogal wat. Michael zal het best menen als hij zegt dat hij zoveel van je houdt, maar als hij zo'n voorstel doet, na driekwart jaar geen tijd te hebben geroepen, dan

vind ik toch dat hij een beetje vreemde manier heeft om te tonen dat hij van je houdt. Hij kan zich blijkbaar totaal niet voorstellen hoe jij je dan moet voelen. Ik vind Michael echt een aardige, eerlijke vent maar een zekere hardheid is hem niet vreemd."

"Ja, maar hij was destijds in Engeland vol begrip. Met die uitleg over mijn wat vreemde paranormale instelling en de geschiedenis rond Kenneth. Je weet zelf te goed dat ik er destijds voor op de loop ben gegaan, omdat ik bang was voor het ontbreken van enig begrip van zijn kant en dat bleek toch heel anders te zijn," zei Vincie zacht. "Ik houd echt van Michael."

"Jawel, misschien leert Michael nog." Het antwoord klonk heel droog. "Ten slotte leert heel Australië nog, de mensen zijn er waarschijnlijk wat harder, meer rechtuit en minder subtiel. Ik vind Michael geen hopeloos geval, integendeel... ik mag hem. Als hij maar gaat begrijpen hoe hij met mijn kostbare dochter moet omspringen."

Vincie lachte, al was het niet zo van harte als haar gewoonte was. Maar de manier waarop haar ouders de toch wel moeilijke zaak behandelden, troostte haar wel. Zoals haar vader kritiek uitoefende kon ze het wel aanvaarden, als hij daarentegen alleen maar afbrekende kritiek op Michael zou hebben geuit, zou Vincie dit beslist niet genomen hebben. "Wat is er, mama, wat kijk je aarzelend. Zeg het maar?"

Vincie streek haar moeder in het voorbijlopen over haar haren. "Je hoeft niet voortdurend zo bang te zijn dat je iets verkeerd zegt. Ik ben niet van porselein."

"Ik weet het niet... ik vind je zo merkwaardig kalm, helemaal niet echt verdrietig."

Carola zag er zelf een beetje verdrietig uit. "Ik probeer altijd jou te begrijpen maar het lukt me bijna nooit. Als mij vroeger zoiets was overkomen, ruzie met Pierre of als hij had bedreigd het uit te maken of ik had dat nodig gevonden, dan was er geen land met me te bezeilen geweest. Ik huilde heel wat af. Dat is jouw stijl niet, maar toch... dat je zó rustig kunt zijn!"

"Ik had al zo'n gevoel dat jij dit dacht," zei de merkwaardige Vincie.

"Je vergeet dat ik me zo stilletjes weg al maandenlang diep ongelukkig voel... op de bodem van mijn hart dan. Dus ik ga gewoon verder met ongelukkig zijn, hoe idioot het ook in je oren klinkt. Ik kan nu niet meer verder en ik wil rust hebben om het allemaal te kunnen verwerken. Je weet heus wel dat ik niet de voortdurend jankende soort ben, alleen af en toe."

Ze keerde zich om en vluchtte de kamer uit. Ze hoorden haar naar boven rennen, waarna de deur van Vincie's kamer nogal hoorbaar in het slot viel.

„Nou huilt ze in ieder geval wel,” zei Carola somber. „En dat is dan weer eens mijn schuld.”

„Welnee, laat dat kind toch huilen dat lucht op,” meende Pierre en knikte Carola hartelijk en geruststellend toe.

„Daar is overigens spruit twee! Wat is er Ed?”

Zoonlief, in knalrode pyjama versierd met twee stickers van zijn favoriete voetbalclub, verward blond haar en grote blauwe ogen, gleed naar binnen.

„Ik weet best dat ik niet ieder ogenblik beneden mag komen als ik in bed hoor,” opende hij verdedigend het noodzakelijke gesprek.

„Maar Vincie huilt en ik mocht niet binnen. Wat heeft ze? O ja en nou ik hier toch ben... mag ik een glas fris? Ik heb dorst.”

„Van de emotie,” mompelde Carola. „Ik haal wel voor je, want jij maakt altijd nieuwe flessen open als er nog halve staan.”

„Da's goed.” Ed werd ongeduldig. „Maar wat is er nou met Vincie? Heeft ze ruzie met Michael?”

„Nee, niet echt...” Pierre hield er niet van zijn kleine zoon met een kluitje in het riet te sturen, kinderen zijn ook mensen en begrijpen vaak meer dan genoeg. „Het heeft wel met Michael te maken. Ze vindt het zo erg dat hij het zo druk heeft en weer niet kan komen. Hij woont ook zo ver weg.”

Als Pierre enig begrip had verwacht voor de moeilijkheden van Michael en het verdriet van Vincie, kwam hij bedrogen uit, want de kleine man zei stralend en heel egoïstisch: „O, wat fijn! Als ze ruzie hebben, komt-ie helemaal nooit meer en dan blijft Vincie fijn bij ons... gewoon te gaaf, zeg!”

Carola en Pierre keken elkaar aan en hadden niet de moed hun zoon erover te onderhouden dat dit helemaal niet aardig klonk, want onbevangen kinderen zeggen ronduit wat ze denken. Grote mensen, in casu de ouders van een dochter die moet kiezen tussen haar eigen land en Australië, met alle aancliffe van dien, durven dat meestal niet, althans niet zo onbevangen en ronduit. Ed, die in gewone omstandigheden een glas frisdrank in een paar enorme teugen naar binnen werkte, dronk nu, genoeglijk opgekruld op de bank, zijn glas leeg met kleine, voorzichtige slokjes. Want gezellig 'lijntrekken' als je eigenlijk in je bed moet liggen, was, is en zal altijd onverbrekelijk bij kinderbedtijd horen.

Ed was er zich overigens niet van bewust dat hij zijn ouders door zijn onbevangen opmerking een aardig inzicht in hun eigen inten-

ties had gegeven. Opvoeding werkt niet altijd van boven naar beneden maar ook weleens in omgekeerde volgorde!

Toen Ed een goed halfuur later volgepropt met een glas fris en deels gekregen, deels gekaapte kaakjes naar boven klauterde en langs de kamer van zijn zuster liep, kreeg hij toch last van zijn geweten. Deze keer was de deur van het slot en Vincie lag al in bed.

Ed stootte zijn teen en begon te jammeren.

„Wat doe je dan ook hier, jochie!” Vincie grabbelde naar het lichtje naast haar bed en ging rechtop zitten. „Kom maar hier, dan jammeren we gezellig een potje samen!” Ze trok hem tegen zich aan en wist toen niet meer of ze moest lachen of huilen, omdat Ed snotterend vertelde dat hij misselijk was en dat hij zo lelijk had gedacht over Michael, die nou nooit meer terugkwam.

„Ik dacht dat je Michael wel lief vond?” vroeg Vincie treurig, ze kuste Ed op zijn blonde stekelharen.

„Jawel, maar als hij niet meer komt, blijf jij hier,” snuffte Ed getroost, want gedeelde smart blijkt nog altijd halve smart te zijn.

„En jij moet ook niet meer huilen, hè? Nou blijven we allemaal lekker hier... ja, Vincie?”

„Er zit niets anders op en ga dan nou maar gauw naar je eigen bed, jongetje. Stoot je tenen niet, ik laat het licht aan tot je in bed ligt. Roep maar Joehoe, maar niet te hard, want dan komt mama kijken.”

Natuurlijk schreeuwde Ed keihard: „Joehoe, ik lig d'r in, Vin!” Waarop prompt beneden de kamerdeur openging en mama informeerde: „Waarom schreeuw je zo, Ed? Is er iets?”

Vincie liet zich terugzakken in haar kussen en knipte het licht uit. Niet aan denken... weggaan naar Australië en het leuke kleine broertje ooit terugzien als een lange slungel in zijn puberjaren! Voorlopig was er geen sprake van weggaan... wat zeurde ze dan toch? Was er toch een aarzelend gevoel van opluchting omdat ze nu niet meer weg hoefde naar dat verre, vreemde land, waar ze geen behoefte aan had? De vertrouwde geluiden van het huis dat zich opmaakt voor de nacht. Papa, die de ronde deed en keek, of alle deuren gesloten waren. De hond, die met zijn zware poten af en toe uitgleed over het parket in de hal, de dansende schaduwen van de boomtakken op het lichte behang, waar ze als kind nooit bang voor was geweest maar geboeid naar had liggen kijken tot ze in slaap viel, mama die lachte om een droge opmerking van papa... De geur van het laatste kopje koffie voor het naar bed gaan, het was vreemd, maar mama kon niet slapen zonder haar koffie,

waar ze door iedereen mee werd geplaagd. Allemaal van die kleine, vertrouwde dingen en geluiden... Langzaam gleed Vincie in slaap.

HOOFDSTUK 2

Vincie vond privé-gesprekken in werktijd uit den boze, omdat de praktijk van dierenarts Van Dulk zo verschrikkelijk druk was. Er werd niets van gezegd maar er was gewoonweg geen tijd voor, dus deden vrienden en bekenden hun boodschappen en afspraken liever af als Vincie thuis was omdat ze altijd zo ongezellig kortaf antwoordde. Shireen, die eerst Vincie's moeder had gebeld, kreeg het telefoonnummer van de dierenarts pas na enig aandringen.

„Bel liever vanavond, Shireen, ze vindt het vervelend om daar gebeld te worden,” waarschuwde Carola.

„O, dan moet ze maar eens een uitzondering maken!” vond Shireen. „Vanavond ben ik alweer weg. Ik wil graag met Vin gaan lunchen om even bij te praten.”

Vincie begon al te fronsen toen haar collega Marlies, die de telefoon aannam, zei: „Voor jou, Vin... en niet af te schepen!”

„Vincie!” zei Vincie kortaf en toen onderging haar gezicht zo'n verandering dat Marlies haar verwonderd aankeek.

„Shiréén... wat enig!” Vincie's stem zong en haar gezicht straalde van blijdschap. „Eindelijk... ben je in de stad? Een paar uurtjes maar... ach, wat jammer!”

„Ja, we treden vanavond hier in de buurt op en reizen daarna meteen weer door. Daarom liet ik me niet afschepen want je moeder waarschuwde me al dat je er niet van houdt opgebeld te worden,” kwetterde de bekende, jolige stem, die zoveel herinneringen opriep aan de gezamenlijk doorgebrachte kindertijd in het dorp. Het waren twee jaren maar die waren ook doorslaggevend geweest, zowel voor Vincie's leven als voor de vriendschap tussen haar en Shireen. Uiterlijk waren ze zo verschillend geweest als maar mogelijk was: Vincie met haar rode haren, sproeten en felblauwe ogen en Surinaamse Shireen, die destijds als Troeltje door het leven dartelde, met haar donkere huid en prachtige zwarte ogen. Maar ze waren allebei goed geweest in het verzinnen van kattenkwaad en ze bleven gezworen kameraadjes. Toch was het destijds bijna op een conflict uitgelopen omdat Shireen, hoe lief en eerlijk ook, een enorme flapuit was en Vincie, door haar bij-